Doğan Kardeş

Sayı
330

YANMAYAN SOBA

Krş.
15

— XV —

Doğuda pembemsi bir renk ancak farkedilebiliyordu. Hafiften bir rüzgâr esiyordu. Neredeyse şafak sökecekti. Orman, hâlâ sakindi.

Çamurlu suların kenarındaki sazlıklarda, hafif bir kımıldanma vardı. Ayak sesleri işitildi. Sonra, sazlar aralandı ve kahve rengi bir kol uzandı, büyük bir sandalın bağlı olduğu bir kazığı tuttu. nehre itti. Akıntı sandalı hemen uzaklaştırdı. Sonra, kol, ikinci kütüğe uzandı. İkinci sandal da aynı şekilde nehre bırakıldı. Sonra sazlıklar biraz daha aralandı ve içinden küçük kahve rengi ve kıvırcık saçlı bir kızılderili başı uzandı. Bu, Mâsa idi. Bir dakika durup nehre bıraktığı sandalların gidişini seyretti. Kocaman gözlerini çevire çevire bakınıyordu.

Sandallar gözden kayboluncaya kadar, onların gidişini seyretti. Sonra başka bir sandala döndü.

Bu küçücük bir şeydi. İki kişiyi güçlükle taşıyabilirdi. Tam nehrin akıntısının aksine gidebilecek bir sandaldı. Mâsa, arkasına döndü, çakısı ile beş tane Hindistan cevizi kesti. Küçük maun küreğini de alıp sandala yerleşti. Sandalı sahile bağlayan ipi çözdü ve hemen yukarı doğru kürek çekmiye başladı.

Akıntı o kadar kuvvetliydi ki, ne kadar kürek çekse ilerliyemiyor, olduğu yerde duruyordu. Küreği sahile doğru çekmiye başladı. Kenarlarda akıntı az olduğu için belki daha kolaylıkla ilerliyebilirdi.

Güneş, yavaş yavaş yükseliyordu. Mâsa, başını kaldırıp pembe göğe baktı. Kendi kendine «Şimdi güneş doğuyor, batarken Sukya'nın evinde olmam lâzım» dedi. Arkasına dönüp onu takip etmediklerini görmek istedi. Nehrin üstünde uçuşan beyaz kuşlardan başka bir şey görünmüyordu. Sandalı nehrin sahilini takip ederek götürmek güçtü. Fakat ne kadar güç olsa öyle yapması lâzımdı; çünkü nehrin ortasında akıntı çok kuvvetliydi. Ortadan gitmeye kalkarsa, ileriye gideceğine geriye giderdi. Oturmaktan vazgeçip diz çöktü. Böyle yapmakla kol kuvvetini biraz daha arttırmış oluyordu.

Hava, ısınmaya başladı. Güneş sırtını kızıştırıyordu. Böyle devam ederse, hava çok sıcak olacak ve sinekler çoğalacaktı. Daha şimdiden küçük si-

nekler kulaklarına konuyor, ısırıyor, rahatsız ediyorlardı. Mâsa, kabil olduğu kadar bu cefaya da katlandı. Sineklerin soktuğu yerlerden kan akıncaya kadar, kürek çekmeye devam etti. Nihayet «Bıktım!» diye bağırdı. «Bıktım bu sineklerden!»

Küreklerini bıraktı, ellerini suya sokup başını, yüzünü ıslattı, ama, bu da sineklerin sokmasına mani olamadı. Elleriyle kovacak oldu, bu sefer de burnuna hücum ettiler. «Bu sineklerden kurtulmak için sıkı bir rüzgâr lâzım» dedi.

Mâsa, gene oturuş vaziyetini değiştirdi. Diz çökmekten sıkılmıştı. Artık nehrin akıntısı o kadar kuvvetli değildi. Sağda, biraz ilerde, küçük bir dere nehre karışıyordu. İşte bu esrarengiz Siksa deresiydi. Onun nihayetinde kızılderililerin ayak basmadıkları bir orman vardı. Mâsa, hiç aldırış etmeden daha ileriye bakmıya başladı. Derken gök gürlüyormuş gibi bir gürültü oldu. Çatlıyan, devrilen ağaçların, kırılan dalların sesi geldi. O vakit başını tekrar dereye çevirdi. Derenin suları çoğalmış gibi kabara kabara akıyor, dalları kütükleri beraberinde sürüklüyordu.

«Eyvah, sel» diye bağırdıktan sonra, Mâsa, hemen kenara iyice yaklaşıp kalın bir sarmaşık dalına yapıştı. Tam vaktinde yetişmişti. Çamurlu sular devrile devrile akıyor, kocaman ağaçları götürüyordu. Eğer kaçmasaydı, Mâsa'nın sandalı

parça parça olacak kendisi de sürüklenecekti. Mâsa, ağaçların arasından baktı ve düşündü. Gök berraktı. Kurak mevsimde bu sular nereden geliyordu. Derken, küçük kafasında bir şimşek çaktı. Sakın bunu sihirbaz doktor Sukya yapmasın? Öbür kızılderililer, Sukya'nın kurak mevsim zamanında bile yağmur yağdırdığını söylemişlerdi. Ama nasıl? Su içerek. Sukya, su içince yağmur yağardı. Onun için Sukya, sade Hindistan cevizinin suyunu içiyordu. Eğer onlar gibi hep su içseydi, durmadan yağmur yağacaktı!

— İyi ki, ona bu Hindistan cevizlerini götürüyorum. Eh, artık sel durdu. Yoluma devam edeyim.

Nehir gittikçe duruluyordu. Tabiî akıntısı bile azalmıştı. Mâsa'nın içi biraz rahatladı.

Bir ara küreği elinden bıraktı. Suko ile Kuru'nun hikâyesini düşünmeye başladı :

— Evet, şimdi hatırladım. Suko ile Kuru iki kardeştiler. Bir gün balığa çıkmışlardı. Büyük bir balık tuttular. Suko : «Haydi balığı yiyelim!» dedi. Kuru, «Olmaz, bekleyelim!» dedi. Fakat Suko kardeşinin sözünü dinlemedi. Ateş yaktı ve balığın yarısını kızartarak yemeğe başladı. Biraz yedikten sonra, çok susadı. «Çok yedim, bana biraz su ver» dedi. Kuru, kardeşine su getirdi. Suko bir hamlede hepsini içti ve daha, daha istedi. Nihayet Kuru, kardeşine su taşımaktan bıktı ve onu nehrin kenarına götürdü.

ELLERİMİZİ NİÇİN AĞZIMIZA SOKMAMALIYIZ?

BAĞIRSAK solucanları, insanların, hele çocukların bağırsaklarında yuvalanmayı ve pislik içerisinde yaşayıp beslenmeyi pek severler. İnsanın bağırsakları içinde yerleşen bu solucanların yumurtaları, yine insan pisliği ile dışarı çıkar. Türlü yerlere dağılan bu yumurtalar, uzun zaman beklerler. Nihayet çöplük ve gübrelik gibi yerlerde oynayan, oraları eşeliyen, kazan çocukların ellerine yapışır. Bilhassa uzun tırnaklar arasına sokulur. Gözle görülmiyecek kadar ufak olan bu yumurtacıklar, eller sabunla yıkanmadığı takdirde yemek yerken hemen ağıza kaçar. Oradan da bağırsaklarımıza yerleşir.

Ne yalan söyliyeyim, bazı çocuklar nedense sudan ve yıkanmaktan pek korkuyorlar. Halbuki yıkanmak sağlığımızın en büyük temelidir.

İşte böyle elini, yüzünü yıkamaktan kaçınanlar, her an bir pis solucanların yumurtalarını vücutlarına almak tehlikesile karşı karşıyadır. Hele tırnaklarını kesmiyenler için bu tehlike büsbütün artar.

Bu yumurtalar, ağızdan mideye, mideden de bağırsaklara geçer. Orada bir yere yapışıp kalır. İçlerinden ufacık kurtçuklar çıkar. Bunlar bağırsaklardaki besi ile beslenerek büyümeğe başlarlar. Her biri bir karış, hattâ daha fazla olur. Sayısız denecek kadar çok üreyen solucanlar midenin vücut için hazırladığı sindirilmiş suyu tüketircesine emerler. Artık onlar büyüyüp çoğalırken, onları bağırsağında taşıyan çocuk zayıflar, büyüyemez olur. Bunların yumurtaları tekrar pislikle dışarı atılır, böylece yine pis yerlerde oynamayı seven, ellerini yıkamaktan ve tırnaklarınılarını kesmekten çekinen çocuklara bulaşır.

GELECEK SAYIMIZDA PUL KÖŞESİ

Birkaç sayı önce bu sahifede yayınladığımız «Bir Pulun hikâyesi» adlı yazımız üzerine bir çok kardeşten mektup aldık. Bu kardeşlerin hemen hepsi de Doğan Kardeş'de bir pul köşesi açıp, pul biriktirmenin faydalarından, hangi pulların biriktirilmesi gerektiğinden ve pul koleksiyonlarından bahsetmemizi istiyorlar.

İşte biz de bu kardeşlerin isteklerini yerine getiriyoruz. Gelecek sayımızdan itibaren Önder Tüzcet ağabeyin pulculuğa dair çok güzel faydalı yazılarını bu sahifede basacak ve sizlerin pulculuk üzerine sorduğunuz sorulara cevap vereceğiz.

★

MAVİ MADALYON

Geçen sayımızda çıkacağını haber verdiğimiz (Mavi Madalyon) adlı romanımızın baskısı tamamlanmış ve satışa çıkarılmıştır.

Hikâyeci teyzemiz Nihal Yalaza Taluy tarafından dilimize çevrilen bu çok meraklı ve heyecanlı romanı da pek beğeneceksiniz. Fiatı 50 kuruş.

★ ★

BİR MEKTUBUN YOLCULUĞU

Ben küçük Gülserenin
En cici mektubuyum
Bilseniz baldan tatlı
Satırlarla doluyum.

⁂

Beni zarfa koyarak
Üzerimi pulladılar
Bir kanatlı kuş gibi
Postahaneye yolladılar

⁂

Şimdi tren, vapurla
Uzun yolculuğum var,
Götürüyorum çünkü
Ablasına selâmlar.

Sacit SONAND

★

KEDİM MERCAN

Kedim Mercan, çok afacan
Neler yapar korkmadan
Korktuğu tek şey sıçan
Ciğer yer, süte bayılır
Sabah beni uyandırır
O, köpeğime miyavlar
Köpeğim ona havlar
Gözü yeşil, rengi kara
Çok yaramaz maskara.

Sevim OKYAY

Ev talihlisi Metin Akçay kardeş

Birbuçuk Yaşında Ev Sahibi

Yapı ve Kredi Bankası'nın geçen ay yapılan ikramiye çekilişindeki evi kim kazanmış biliyor musunuz? Resmini gördüğünüz İskenderunda Arca Sokak No 3 de oturan Sadi Akçay'ın bir buçuk yaşındaki oğlu Metin Akçay.. Annesi, babası onun hesabına Yapı ve Kredi Bankasına 100 lira yatırarak bir İkramiyeli Aile Cüzdanı almışlar, talih de küçük Metin'e yardım etmiş ve evi kazanmış. Bugün Metin kardeş İstanbulda, Göztepedeki 5 odalı, bahçeli büyük evin sahibidir.

Küçük Metin'e talihinin hep böyle açık olmasını dileriz.

★ ★

HİKÂYE

KÜLLÜK KIZININ DOĞUŞU

Anlatan: Böğürtlen Abla

ZENGİN bir Yunanlının bahçesinde, fiskiyeli havuzun başında yaşlı, kambur bir adam oturmuş, sudaki balıklara dalmıştı. Bir aralık, dışardan birkaç hizmetkâr girdi. Oturana,

— Hey, kendine gel Ezop! Efendimiz geldi, sen burada hayal kuruyorsun... diye seslendiler.

Gerçekten, az sonra, bahçeye heybetli, asil tavırlı bir adam girdi. Yanında, üstü başı partal küçük bir kızcağız vardı. Bu, Yadmosun satın aldığı yeni cariyeydi.

Ezop, ikisine baktıktan sonra,

— Tanrıların gücüne gitmesin ama, bu bebeğe bir emzik, bir de ninni söyliyecek dadı lâzım asil Yadmos! dedi.

Yadmos güldü.

— Haklısın Ezop; kızımız henüz pek küçük. Fakat iyi bir aile çocuğu olduğu için yanıma almağa karar verdim. İş görecek değil. Bizim hanımları eğlendirsin, yeter. Kendisi çok sevimli, iyi de dans edermiş.

Yadmos Ezop'la konuşurken küçük kız kambur adamı hırçın bir bakışla süzdü.

— Bana niye bebek diyorsun? O kadar küçük değilim ben. Emzikle ninniye ihtiyacım olsa bile bunun için her halde senden yardım istemiyeceğim.

Fakat küçük Rhodope büyük söylemişti. Bir hafta geçmeden Yadmosun küçük cariyesi Ezopun dizinin dibinden ayrılmaz oldu. Çocukları olmıyan zengin Samoslu Yadmos, Rhodopeyi evlât edinmişti. O da, evin hanımı gibi zengin elbiseler giyiyor, altından küpeler, bilezikler takıyordu. Tabiî tahta bebeği de elinden bırakmıyordu. Ezop arada bir ona takılıyordu :

— Hani bana ihtiyacın olmıyacaktı?...

Küçük Rhodope şımarıyor,

— Bana karıncanın, sonra Kurtla Kuzunun masalını bir daha anlat Ezop amca ne olur!.. diye yalvarıyordu.

Ezop, masallarının sevildiğini gördükçe eskilerden sonra yenilere geçiyordu. Bazan sadece şundan bundan konuşuyorlardı.

Rhodope Trakyada doğmuştu. Bir gün kumsalda oynarken korsanlar onu kapıp Yunanistana, esir pazarına götürmüşlerdi. Rhodopenin Yadmosun evine gelişi böyle olmuştu.

Ezop Frikyalı idi. Yaşlıydı. Bir isteği vardı : kölelikten kurtulup hür insan olarak ölmek... Ölmeden önce de seyahat etmek, dünyayı görmek... İsteği çok geçmeden yerine geldi : Efendisi onu azat etti. Ezop küçük arkadaşiyle vedalaşırken şöyle bir kehanette bulundu :

— Bahtıyar olacaksın küçük; gözlerinden okudum bunu. Hayatının hikâyesi dünyanın bütün çocuklarının seveceği bir masal olacaktır.

— Ya sen Ezop amca?

Ezop bir an durdu. Sonra başını gururla dikleştirerek,

— Ben mi? dedi. Benim yazdığım

★

UÇAN BALIKLAR

★

Çok eski denizciler bazı balıkların hemen hemen kuş gibi uçtuklarını, suda olduğu kadar havada da yaşadıklarını iddia ederlerdi. Fakat bu sözler bir masal olmaktan ileri gitmez, bu şekilde uçan ve yaşayan balıklar ancak onların hayallerinde yer bulur.

Gerçi eski denizcilerin anlattıkları şekilde balık yoksa da bazı balıkların 10 - 12 metre boyunca uçtuktan sonra tekrar suya indikleri bir gerçektir. Bunlar bir nevi kefal ve tekir balığının uçan cinsleridir. Bu balıkların göğüs kanatları onlara uçmak ve deniz üzerinde yollanmak kudretini verir. «Bu balıklar ne zaman uçarlar» diyeceksiniz. Bunlar ancak kendilerini düşman balıklarından korumak için uçmak lüzumunu duyarlar. Buna uçmak değil de bir nevi sıçramak demek daha doğru olur.

Uçan balıkların su içinde bir çok düşmanları olduğu gibi ne yazık ki, su dışında da düşmanları vardır. Martılar ve balıkçıllar bunların daima yollarını gözetirler. Suyun yüzüne çıkar çıkmaz bir gaga vuruşuyla bunları yakalarlar.

Uçan balıklara (yabancı deniz balığı) demeyiniz, sevgili kardeşlerim. Bunlara, yabancı denizlerde olduğu kadar, kendi sularımızda da sık sık rastgeliriz. Vapurumuz Çanakkaleyi geçti mi gözlerimizi bir müddet denizden ayırmayalım bunları derhal biz de görürüz.

V. ŞEREFLİ

masallar ölmezlik kazanacak.
Yadmosun eski kölesinin kehaneti gerçekleşti. Onun masalları ilkin La Fontaine tarafından manzum olarak Yunancadan Fransızcaya, Fransızcadan da diğer dillere tercüme edildi. Bu masalları Türkçeye genç yaşta ölen değerli şairimiz Orhan Veli Kanık çevirmiştir.
Ya Rhodope ne oldu?
Yadmosla karısı ölünce varislerine kalan Rhodopeyi seyyahın biri Mısıra götürdü. Kızın güzelliği, zekâsı danstaki ve şarkı söylemekteki ustalığı onu bu aileye de sevdirdi. Mısırlıların kıyafetine girince tıpkı Mısırlı kızlara benzemişti.
Bir gün, Rhodope, evin cariyeleriyle beraber efendilerinin sarayının bulunduğu Anon kanalına yıkanmağa gitti. Serin sularda yüzerken gökten yıldırım gibi inen bir kartalın hiç biri farkında olmadı. Kartal, kumsalda kızların dağınık duran giyim eşyaları arasından, sırmalarla ve renkli taşlarla işlenmiş Rhodopenin pabucunu kapıp aynı hızla göğe yükseldi. Tam o sırada sahile çıkan Rhodope,
— Pabucum!.. Pabucumu kaptı... diye bağırdı ama, yırtıcı kuş çoktan uzaklaşmıştı.
Rhodope evine bir ayağı çıplak olarak döndü.
Kartal, Rhodopenin pabucunu ertesi gün, Firavun Psametis bahçesinde dolaşırken, ayağının dibine düşürdü. Firavun bunu, ayağına gelen bir kısmet kabul etti. Hemen aynı gün memleketin her köşesinde tellâllar çağırtarak, pabucun sahibini aramağa başladılar. Tellâlı duyan bütün genç kız ve kadınlar Firavunun sarayına aktılar. Çünkü ilânın sonunda, Firavunun, pabucun sahibini karısı yapacağı söyleniyordu.
Firavunun önünden yüzlerce genç kız ve kadın geçti. Hiç biri, bütün isteklerine rağmen sırma işlemeli pabucu ayaklarına uyduramıyorlardı. Bu denemeler iki hafta sürdü. Firavun verdiği ilâna çoktan pişman olmuştu. Tahtının önünden dalgalar halinde geçen kızların yüzlerine bakmıyordu bile. Bunun için günün birinde, başka kızlara katılarak saraya giren Rhodope kaybettiği pabucu beraber getirdiği tekiyle birlikte ayağına geçirip kahkahayı atınca Firavun silkindi, kıza baktı. Baktı... ve baka kaldı. Rhodope o kadar güzeldi. Gözleri yaşarana kadar gülüyordu. Koca Mısırı altüst eden pabucun onun deniz kenarında tekini kartala kaptırdığı küçük pabuç olduğu hiç aklına gelmemişti.
Firavun Rhodopeyi elinden tutarak sarayın bolkonuna çıktı. Halk onları,
— Yaşasın Firavunumuz Birinci Psametis!.. Yaşasın Kraliçemiz küçük ayaklı Rhodope!.. haykırışlariyle karşıladı.
Böylece küçük cariye Rhodope Mısırın zengin ve kudretli kraliçesi oldu.
Asırlar geçti. Piramitlerin içinde, hükümdar eşinin yanında son uykusuna yatan Rhodope unutulmadı. Kambur köle Ezop'un vaktile söylediği çıktı. Rhodope'nin hikâyesini Fransız masalcısı Perrault, «Sinderella» (Küllük Kızı) adiyle en güzel masallarından birinde bütün dünya çocuklarına anlattı.

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 27 —

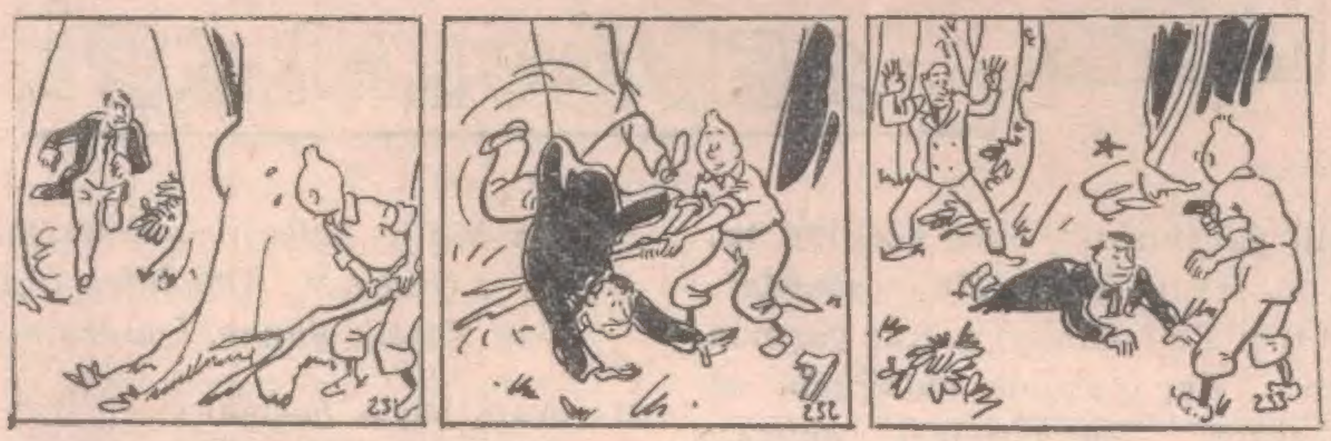

Düşmanlarının yaklaştığını duyan Tintin kaçacak vakit bulamadı. Şatoda yaptığı gibi bir sopa uzatarak bunları yere düşürdü.
— Atlayamadınız Bay Luazo!..
Yazık!..
Adamlardan biri yere kapaklanırken elinden silâhını da düşürmüştü. Tintin derhal yerdeki tabancayı kaptı.

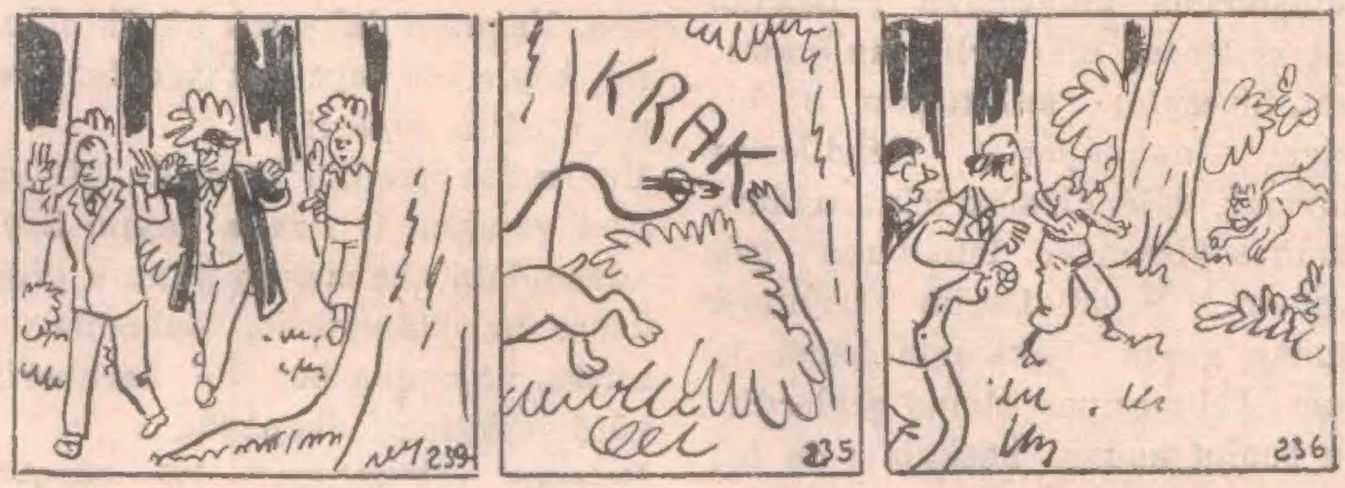

Haydutların şato yolunu tutmaları emrini verdi.
Sahiplerinin başı dertte olduğunu anlıyan köpek okadar çırpınmıştı ki, takılı kaldığı dal kırıldı. Köpek kurtuldu.
Haydutlar, köpeklerinin yardıma koştuğunu görünce durdular. «Brütüs, çabuk yetiş Brütüs!..» diye bağırıyorlardı.

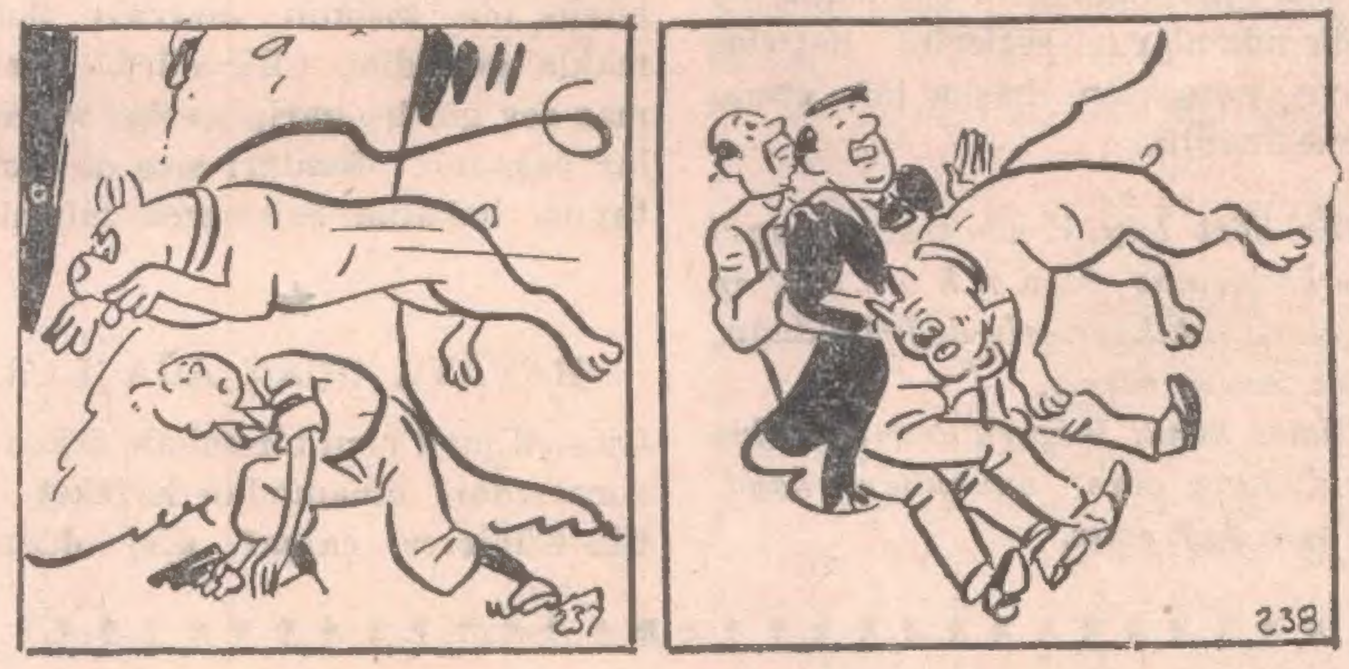

Tintin canını nasıl kurtaracağını düşünüyordu. Olanca hıziyle koşan köpek yaklaşınca eğildi.
Brütüs, hızını alamayarak olanca hıziyle antikacı kardeşlerden birinin karnına çarptı.

BARON MUNHOSEN'İN SERÜVENLERİ

Sevgili yavrularım, önce kendimi tanıtayım. Bana Baron Munhosen derler. Aslen Hollandalıyım. Kaç yaşındayım? Kaç yaşında olduğumu ne yapacaksın? Bu satırları okuyan herkesten büyüğüm ya okadarı yeter. Bütün hayatım boyunca çok gezdim, çok şey gördüm. Kolay kolay herkesin başından geçemiyecek olan bu maceralarımı dostlarıma. arkadaşlarıma anlatmağa çalışırım. Fakat nedense bir türlü anlıyamıyorum, birçokları anlattığım bu hikâyelere inanmıyor. Kendilerini güldürmek, eğlendirmek için uydurduğumu söylüyorlar. İşte buna çok kızıyorum. Seyahatlerim boyunca başımdan geçen vakaların hepsi de kelimesi kelimesine olmuş şeylerdir. Bunu benim kadar başkaları da bilir. Onun için kendilerinden rica ettim; bana anlattıklarımın doğru olduğuna dair bir senet verdiler. Bu mektubun bir örneğini de buraya koyuyorum. Şayet bazı yerlerde sizde bana inanmamazlık ederseniz, bu büyük adamların sözlerini hatırlayın ve gerçekten başka lâf etmediğime inanın.

Bir dört büyük maceracı, sevgili arkadaşımız M u n h o s e n' in anlattığı hikâyelerin doğru olduğunu tasdik ederiz.
Bizim kendi maceralarımız doğru olduğuna göre onunkiler haydi haydi doğrudur.

Ona bütün kalbimizle inanıyoruz.
Gulliver : Alaaddin - Sinbad
Tastik olunur. Londra noteri

Maceram şöyle başladı :
Daha ufacık bir çocukken bile seyahat etmek, bütün dünyayı dolaşmak isterdim. Bu huyum herhalde babamdan geçmiş olacak.
Çünkü kendisi de büyük bir seyyahtı. Bir gün bu isteğimi babama anlattım. Yaşımın daha çok küçük olduğunu, böyle bir şeye kat'iyen izin veremiyeceğini söyledi.
Bu hadise azmimi kırmadı. Dayıma dert yandım. O sırada dayım Seylan adasındaki babasının yanına gitmek üzere hazırlanıyordu. Babamla konuştu. ve ondan beni de beraberinde götürmek iznini kopardı.
Babama «Munhosen iyi çocuktur. Böyle bir seyahat yaparsa bilgisi görgüsü daha çok artar.» demiş. O da gitmeme müsade etmişti.
İşte bu şekilde oldukça güç başlayan seyahatim uğurlu geldi, ömrümün büyük bir kısmını dünyayı dolaşmakla geçirdim. Bir sürü inanılmaz şey görüp, garip garip maceralar yaşadım. Bunları size de anlatayım, bakalım beğenecek misiniz?

★

HAVAYA UÇAN AĞAÇLAR

Güneşli pırıl pırıl bir sabah, erkenden Amsterdam limanından hareket ettik. Günlerce çarşaf gibi dümdüz masmavi bir denizde yol aldıktan sonra su ve yiyecek stoklarımızı yenilemek için bir adaya uğradık. Biz buradayken hava birdenbire bozdu; şiddetli bir rüzgâr esmeğe başladı. İşte ozaman seyahatlerimin ilk inanılmaz şeyini gördüm. Rüzgâr o derece şiddetli esiyordu ki, koca koca ağaçları yerlerinden söküp tüy parçaları gibi gökyüzüne savuruyordu. Bu hızla en aşağı 10-15 km. kadar yükseldiler. Sonra rüzgâr başladığı gibi ani bir şekilde kesildi. Gökte dolaşıp duran ağaçlar hızla aşağı doğru inip eski yerlerine yerleşmeğe başladılar. Böylece kısa bir zaman sonra bütün ağaçlar yerli yerini almış bulunuyordu. Yalnız bir tanesi oyun bozanlık etti. İki ihtiyar karı koca elma toplamak için ağaca çıkmışlarmış. Rüzgâr başlayınca aşağıya inmeğe vakit kalmadan ağaçla birlikte onlar da havalanmış. Bu iki kişinin ağırlığı ağacı yana eğdiğinden, eski çukura girmeyip uzunlamasına yere düşmüş. O sırada adanın kıralı evinden dışarı çıkmış, bu manzarayı seyrediyormuş. Bu ağaç gelip tam onun üstüne düşmez mi! Kıral hemen öldü tabiî. Gökten hızla inen ağacın ağırlığına kim dayanabilir. Meğer bu kıralı zalim bir adam olduğundan kimse sevmezmiş. Ölüm haberi adada büyük bir sevinç uyandırdı. Onu öldüren ihtiyar karı kocaya teşekkür ederek tahta onları çıkardı.

— Gürültü istemem, eller yukarı..

HAZIR CEVABIN BİRİ!

Beş kişilik sofraya bir tepsi kadayıf geldi. Tabaklara bölündü ve küçük Özcana tesadüfen en küçük parça düştü. Coğrafyası çok kuvvetli olan Özcan babasına sordu :
— Kadayıfım hangi kıtaya benziyor bil bakalım babacığım?
— Ne bileyim kızım.
— Avrupa'ya.
— Ne münasibet?
— Avrupa beş kıtanın en küçüğüdür de ondan!..

★

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanı
sizi de
bir ev sahibi
edebilir.

★

MASAL:

HAMARAT KIZ

BİR kadının tembel bir kızı varmış. Kızın elinden her iş dökülürmüş. Hele çıkrığın başına geçip iplik eğirmeği hiç sevmezmiş. Nihayet bir gün annesinin canına yetmiş. Eline irice bir sopa geçirip kızına basmış dayağı...

Yaygaracı kız avazı çıktığı kadar bağırmağa başlamış. O sırada arabasiyle gezmeğe çıkan kraliçe kızın çığlıklarını duymuş. Arabadan inerek evlerine girmiş.

— Kızını niçin dövüyorsun hanım? diye sormuş.

Kadın, kraliçenin karşısında kızının tembelliğini açıklamaktan utanmış.

— Bu kıza pamuk dayandıramıyorum kraliçem, demiş. Sabahtan akşama kadar çıkrığın başından ayrılmıyor. Bir şey değil; yemeden, içmeden, çalışa çalışa hasta olacak...

Kraliçenin arayıp bulamadığı bir kızmış bu.

— Kızına birkaç gün izin ver, sarayımda misafir kalsın, demiş. Hamarat kızları severim.

Kadın korkmuş, yalan söylediğine pişman olmuş ama, iş işten geçmiş. Kraliçeye karşı gelememiş. Kraliçe köylü kadının tembel kızını saraya götürmüş. Alt katta, tavana kadar pamuk dolu üç oda göstermiş :

— Al hamarat kız! demiş. Bu pamuğu üç gün üç gecede eğirebilirsen, seni oğluma alır, gelinim yaparım.

Kızcağız yalnız kalınca ağlamağa başlamış. «Ben doğru dürüst çıkrık kullanmasını bile bilmem... Üç yüz yıl eğirsem bu pamuk yığıniyle başedemem!»

Üçüncü günün sabahı kraliçe onu yoklamış.

— O ne, demiş. Üçüncü gün oldu, sen hâlâ işe başlamadın. Hamaratlığın bumuydu?

— Anneciğimi düşünüyorum... Elim bir şey tutmuyor.

Kraliçe şüpheyle başını sallamış.

— Bu gidişle, elin tutsa da verdiğim ödevi başaramıyacaksın; demiş, çekilmiş.

Kız, saraydan kovulmaktansa kaçmağa karar vermiş. Pencereye yaklaşmış, atlıyacakmış. Tam o sırada, sokaktan geçen üç kocakarı görmüş. Kadınların halleri öyle tuhafmış ki, kız kederini de, herşeyi de unutuvermiş. Kocakarıların birinin ayağı koca bir kütük gibiymiş. Öbürünün alt dudağı pide şeklinde yamyassı, sarkıkmış. Üçüncüsünün sağ elinin şahadet parmağı balon gibi şişmiş. Pencereye yaklaşarak kızın neden ağladığını sormuşlar. O da derdini anlatmış.

Kadınlar,

— Hiç üzülme güzelim. Rahatça yatağına gir, demişler. Gün ola, hayır ola... Karanlık basınca bizi içeriye al. Yarın sabaha kadar her şeyi tamam bulursun.

Kız sevinmiş.

KEDİM

Bir kedim var kapkara
Oyuncağı makara
Kömürlüğe girince
Yüzü olur maskara.

⁂

Kedim beni görünce
Kapılır bir sevince
Şakaya gelmez hiçbir işi
Tırmalar elinizi.

İnci ULUSOY

— Bu iyiliğinizi neyle ödiyeceğim teyzeler?

— Çok bir şey istemeyiz. Bizi düğününe çağır. Düğün sofranda iyi bir yer ayır. Kim olduğumuzu soran olursa, «Teyzelerim», dersin.

Kız razı olmuş. Geç vakit üç kocakarıyı dairesine almış. Sonra uykuya yatmış. Üç çıkrıkçı işe öyle girişmişler ki, gören olsa şaşkınlıktan dilini yutarmış. Kocakarılardan biri çıkrığın tekerleğini kocaman ayağıyla çeviriyor; öbürü pamuğu iri dudağile ıslatıyor; üçüncüsü şiş parmağiyle eğiriyormuş.

Tembel kız sabah uyanır uyanmaz pamukla çıkrığın bulunduğu odalara koşmuş. Pamuk yığınlarının yerine bembeyaz iplik çilelerinin istiflendiğini görmüş. Üç çıkrıkçının ellerini öpmüş. Onlar da sözünü hatırlatarak gitmişler.

Kız pencerenin önüne geçmiş Kraliçenin ayak sesini duyunca esnemiş. Sonra, yüksek sesle,

— Amaan, işsizlikten patlıyacağım nerdeyse!.. diye söylenmiş.

Kraliçe odaya girip üç yıllık pamuğun bir gecede eğirildiğini görünce şaşırmış.

— Aferin kızım! Sen annenin dediğinden de hamaratmışın.

Oğlunu çağırarak,

— Seni memleketimizin en hamarat kiziyle evlendiriyorum! diye müjdeyi vermiş.

Kız güzel olduğu için prens de bu işden memnun kalmış. Düğün hazırlıklarına başlamışlar. Davetiyeler gönderilirken gelin,

— Benim, annemden ve üç teyzemden başka kimsem yok; demiş. Teyzelerimin soframızda başköşede oturmalarını isterim.

Gelinin isteği yerine getirilmiş. Fakat prens üç çıkrıkçıyı sofrada görünce kendi kendine.

—. Güzel karımın bu kadar çirkin akrabaları olması pek tuhaf... diye söylenmiş.

Usulcacık birinci çıkrıkçıya,

— Sormak ayıp olmazsa, ayağının biri niye öyle kocaman? diye sormuş.

— Çıkrığımın tekerleğini döndürmekmekten oldu damadım.

Prens bu sefer koca dudaklı çıkrıkçıya dönmüş. O da,

— Pamuğu ıslatmaktan dudağım yufka hamuru gibi uzayıp inceldi; diye cevap vermiş.

Üçüncü çıkrıkçıya,

— Parmağında çıban mı var teyze; kütük gibi şiş... deyince, kocakarı,

— Pamuk eğirmekten böyle oldu sevgili damadım; cevabını vermiş.

Prensi bir düşünce almış. Sofradan kalktıktan sonra ana kraliçenin yanına gitmiş.

— Karımın bundan sonra çıkrıkta iplik eğirmesine izin vermem. Sonunda bu üç gudubete benzemesini istemiyorum.

Böylece tembel kız hamarat görünerek bir prensle evlenmiş, hem de ömrünün sonuna kadar çalışmaktan kurtulmuş.

Grımm Kardeşlerden Çeviren :

Nihal Y. TALUY

MERAKLI BİR HİKAYE

YİRMİ YIL SONRA

POLİS memuru, mahallede oturanlara emniyet verici kuvvetli adımlarla devriye geziyordu. Saat henüz akşamın onu bile olmadan sinsi bir sağanakla karışık kuvvetli bir rüzgâr sokakları adamakıllı tenhalaştırmıştı. Elindeki küçük sopasıyla kapıların kapalı olup olmadığını gözden geçirirken arasıra arkasına doğru bakmaktan da geri kalmıyan polis memuru bu hareketiyle, tam manasile bir kanun adamı olduğunu ne iyi gösteriyordu. Mahallenin evleri sanki bomboş ve ıssızdı. Bir kaç birahane ile bir iki tütüncü dükkânının vitrinlerinde görünen zayıf ışıklardan başka her taraf karanlıktı. Öteki mağazalar çoktan kapanmıştı.

Polis birdenbire adımlarını yavaşlattı. Bir hırdavatcı mağazasının önünden bir adamın, dudakları arasındaki puroyu tüttürerek, ihtiyatlı adımlarla o tarafa doğru geldiğini farketti. Polisle karşılaşınca adam acele fakat talı bir eda ile :

— Bir şey yok, komserim, dedi, bir dostumu bekliyorum da... 20 yıl evvel bir randevu vermişti. Size biraz tuhaf görünür ama şimdi anlatırsam bunda tuhafınıza gidecek birşey olmadığını siz de görürsünüz. O tarihlerde, bu hırdavatçının bulunduğu yerde bir lokanta vardı, (Brady) lokantası.

Polis «Ha, evet, beş yıl önce başka bir yere taşındı» dedi.

Adam purosunu tekrar yakmak için bir an sustu. Çakmağını çaktığı zaman polis memuru sarımtırak benizli, canlı bakışlı, yassı çeneli, basık alınlı ve sağ kaşının üstünde yara izleri olan bir adamla karşılaşmış olduğunu anladı. Adamın sol elinin yüzük parmağında zümrütlü irice bir yüzük vardı. Adam :

— Evet, bugün tam yirmi yıl oluyor, diye sözüne devam etti, arkadaşım Jimmi ile Brady lokantasında yemek yemiştim. O ve ben, Newyork'da, iki kardeş gibi beraber yaşamıştık. Jimmi yirmi yaşında idi. Ben de on dokuzumda vardım. Ben para kazanmak için ertesi sabah batı tarafına doğru yollanacaktım. Fakat Jimmi benimle beraber gelmek istemiyordu. Onu Newyork'tan ayırmağa imkân yoktu. onun nazarında Newyork sanki bir insan için tek barınılacak yerdi. Her ne hal ise, işte o akşam bu yerde yirmi yıl sonra için birbirimizle buluşmağa söz verdik. Öyle bir söz ki ne olursa olsun, nerde bulunursak bulunalım, aynı saatte burada buluşacağız. Evet biliyorum, yirmi yıl içinde ikimizden birinin başına neler gelmez, bu arada hatıra gelmedik vakalarla karşılaşılabilir, diyeceksiniz.. Polis memuru adamın sözünü keserek :

— Oldukça tuhaf bir vaka, dedi, yirmi yıl, gerçekten uzun bir zaman. Buradan ayrıldığınızdan beri arkadaşınızdan bir haber almadınız mı?

Adam : «Aldım, diye cevap verdi, bir müddet mektuplaştık. Fakat bir iki yıl sonra birbirimizin izini kaybettik. Bilirsiniz ki bu batı dediğimiz yer oldukça geniş bir muhit. Ben az buz fırtınalar geçirmedim. Fakat biliyorum ki Jimmi eğer yaşıyorsa bu akşam mutlaka buraya beni görmeğe gelecektir. Çünkü beraber yaşadığımız müddet içinde bir kere olsun sözünden dönmemiştir, dünyanın en merd adamıdır. Verdiği sözü unutmasına da imkân yok. Ben buraya gelmek için 1500 kilometrelik bir yol aştım. Arkadaşımın da aynı zahmete katlnacağından şüphe etmiyordum.

Adam cebinden elmaslı bir saat çıkararak baktı ve : «Ona üç var. dedi, birbirimizden ayrılalı tam 20 yıl oluyor.»

Polis :

— Batıda epice muvaffak olduğunuz anlaşılıyor, öyle değil mi? diye sordu.

— Eh oldukça. Jimmi de benim kazandığımın yarısını elde etmişse ne mutlu. Bilmezsiniz bu Jimmi ne iyi bir adamdır. Yalnız biraz yavaş tabiatlı olmasa... Para kazanıncaya kadar az gürültü mü yapmadım, az rakiplerle mi uğraşmadım? Görüyorsunuz ki insan Newyork'da gevşeklik duyuyor. Bir insan ancak batıda harekete geçer..

— Ben devriyeme devam etmeğe mecburum. Arkadaşınız randevusuna gelmekte geç kalırsa her halde fazla bekliyeceğinizi zannetmiyorum. Öyle ya, böyle pis bir havada...

Adam :

— Tabiî, tabiî, dedi. yalnız yarım saat bekliyeceğim. Eh, bu kadar da fazla bir şey değil. Eğer Jimmi bu akşam dünya yüzünde ise her halde yarım saatlik müddet bitmeden karşıma dikilecektir. Güle güle, komiser efendi.

Polis : «Hoşça kalınız efendim,» dedi ve tekrar kontroluna devam etmeğe başladı.

Sicim gibi bir yağmur yağıyordu. Rüzgâr daha hırçın esmeğe başlamış, hava buz gibi olmuştu. Sokaktan geçen tek tük adamlar yakaları kalkık, elleri cepte olduğu halde hızlı adımlarla yürümeğe çalışıyorlardı. 1500 kilometrelik yol aşarak randevusuna gelen adam hırdavatçı mağazasının önünde, purosunu içmeğe devam ederek, çocukluk arkadaşını bekliyordu.

Henüz yirmi dakika kadar bir vakit geçmişti ki, uzun boylu, yakası kalkık, şapkası gözlerinin üzerine kadar inik bir adam acele adımlarla yürüyerek orada duran adamın karşısına dikildi ve şüpheli bir eda ile :

— Bob, sen misin? diye sordu.

Bekleyen adam :

— Sen misin, Jimmi, diye bağırdı.

Yeni gelen adam karşısındakinin ellerini sıkarak :

— Olur şey değil, diye seslendi, bizim eski Bob, Vallahi seni bu akşam burada bulacağımdan o kadar şüpheleniyordum ki.. 20 yıl bu, dile kolay.. Her neyse, seni sağ salim buldum ya. Şu bizim eski lokantamızın maalesef yerinde yeller esiyor. Seninle bu akşam aynı yerde yemek yemek is-

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

terdim ama, ne yapalım, söyle bakalım, dostum, batıda neler yaptın?

— Neler yapmadım ki... Fakat şunu da söyliyeyim ki istediğim parayı yaptım. Tamamile değişmişsin Jimmi yahu. Seni daha küçük boyda bir şey farzediyordum...

— Yirmi yılda insan büyümez mi hiç?

— Her ne ise, bari Newyork'da işini yoluna koyabildin mi?

— Şöyle böyle, dostum. Belediye memuru oldum. Gel Bob. Şurada tanıdık bir yerde oturalım da uzun uzun, rahat rahat eski günlerimizi analım.

İki arkadaş kolkola girerek ve yağmurdan korunmak için evlerin siperlerine sığınarak yola koyuldular. Pek çabuk para sahibi olanların hemen hepsinde olduğu gibi bu bizim batıdan gelen adamda da kendini beğenmiş kaba bir hal vardı.

Sokağın köşesine geldikleri zaman içerisi iyice aydınlanmış bir eczane ile karşılaştılar. Bu aydınlık karşısında her ikisi de, yüzlerini incelemek gayretile, birbirlerine bakıştılar. Batıdan gelen adam birdenbire durdu ve kolunu arkadaşının kolundan çekerek :

— Siz Jimmi değilsiniz, diye bağırdı. Çekme bir burun yirmi yıl da geçse böyle yam yassı olamaz.

Öteki «Olamaz ama, iyi bir insan yirmi yıl içinde böyle kötü bir insan olur işte. Sizin için on dakika evvel tevkif kararı oldık, Silki Bob, Şikago'dan sizin Newyork'a geleceğinizi bildiren bir telgraf geldi. Daha evvel de resminiz gelmişti. Beyhude kendinizi müdafaa etmeğe kalkışmayınız. Etraf kordan altındadır, bütün tertibat alınmıştır. Şimdi hep beraber Polis mevkiine gideceğiz. Ha, az kalsın unutuyordum. Size bir şey vermemi benden rica etmişlerdi. Alın da şu ışıklı yerde okuyunuz.

Batıdan gelen adam kendisine uzatılan kâğıdı soğuk bir tavırla açtı. Yazıları okurken elleri titriyordu :

«Bob,

Konuştuğumuz saatte randevuya geldim ve sizinle konuştum. Tam kendimi tanıtacaktım, fakat puronuzu yakınca sizin Şikago Polisi tarafından aranan adam olduğunuzu derhal anladım. Vazifemi yapmak için hemen gittim, durumu başkomsere anlattım. Çünkü bu benim tek başıma becereceğim bir iş değildi. Eski bir arkadaşımı bu halde gördüğüme çok, hem pek çok müteessirim.

Eski arkadaşın polis memuru :

«Jimmi»

Çeviren : *V. ŞEREFLİ*

TEHLİKELİ PLÂN

— 13 —

Harry'nin çılgınca cesur plânı mükâfatını görmüştü. Kardeşiyle karşı karşıya idi! Olanca soğukkanlılığiyle ona baktı. Sesinden, Lina onu tanıyıp belli etmesin diye ses çıkarmadan durdu.

Atın dizginini elinde tutan Harry birkaç adım ilerledi. Sonra, arkadaşlariyle önceden sözleştikleri gibi «Hücum!..» diye bağırdı. Altı yalancı kırmızıderili Kartalbaş kabilesinin şefini yakaladılar. Bağırmasın diye yüzüne kalın bir bez örttüler.

Kırmızıderililerin yedincisi Lina'yı kapıp atına bindirdi. Yavaşca, «Korkma kerdeşim : ben, Harry'im» diyerek, atını sürdü. Arkadaşları onları takip etti. Hayvanların gürültüsünü duyan kabile cenkçileri misafirlerin oyununu anladılar ama, iş işten geçmişti.

İki kardeş elma toplamağa gelmiş. Ama ne iki sepeti, ne de onları getiren annelerini bulabilmişler. Siz onlara yardım ediversenize!

★

YAŞ HESAPLAMA OYUNU

İşte size bir hesap oyunu.. Bir arkadaşınıza, eline bir kâğıt kalem almasını ve söylediklerinizi yapmasını rica ediniz. Ve şöyle konuşmağa başlayınız :

«Herhangi bir tanıdığınızın yaşını, bana göstermeden yazınız. Şimdi onu 2 ile çarpınız. Buna 5 ilâve ediniz. Tutarını 50 ile çarpınız. Şimdi bu sayıya da istediğiniz birinin, meselâ babanızın, yahut annenizin yahut kardeşinizin yaşını, ama hepsini birden değil, yalnız birininkini ilâve ediniz. Şimdi bundan da 365 çıkarınız. Bu sayıyı lütfen bana söyleyiniz.»

Arkadaşınızın size söyliyeceği sayıya, aklınızdan veya elinizdeki kâğıt kalemle 115 katınız. Böylelikle dört sayılı bir rakam elde edeceksiniz ki, soldan iki sayısı ilk tutulan ve sağdan iki sayısı da son tutulan yaştır.

Bu oyunu da bir deneyin, çok eğleneceksiniz!

ALAMAMIŞ

— Orhan, dolaba iki portakal koymuştum bir tane kalmış.

— Anneciğim, dolabın rafı pek yüksek de ikincisini görüp alamadım.

★

ÂLAMET

Morg müdürü :

— İçerde deniz kazasında boğulan birçok insan var. Aradığınız adamın alâmeti nedir?

Kadın :

— Yedi dil bilirdi...

★

NİÇİN BAĞIRIYORMUŞ

Gülen, ilk defa annesile bir konsere gidiyor. Konserde, orkestra ile birlikte bir ses sanatkârı şarkı söylüyor. Gülen, elinde değneğile orkestrayı idare eden şefi göstererek, annesine soruyor :

— Anne, bu adam bu kadını niçin döğüyor?

— Döğmüyor kızım, nerden uydurdun bunu?

— Döğmüyorsa, kadın niçin böyle bağırıyor?!..

PARA CANLISI

Lokantada yemek yerken Yılmaz yanında oturan para canlısı arkadaşına sordu :

— Sen hangi yemekleri çok seversin?

Yılmaz biraz düşündükten sonra cevap verdi :

— Bedava olanları!..

★

ÖYLE DE, BÖYLE DE YENECEK!

Bir gece kümese sansar girer, tavuklardan bir tanesini yedi. Mehmedin annesi ertesi günü :

— Gördün mü bak, dedi, yaramazlık ettiğin için tavuğunu sansar yedi.

Bunun üzerine Mehmet annesine derhal şu cevabı verdi :

— Yaramazlık etmeseydim, onu biz yiyecektik, değil mi anneciğim?..

★

Geçen Sayımızdaki Bilmecenin Cevabı

Tonton amcanın tren gezisine ait resimleri şu şekilde sıraya konulacaktı : 4, 7, 3, 10, 12, 5, 9, 2, 6, 11, 1, 8.

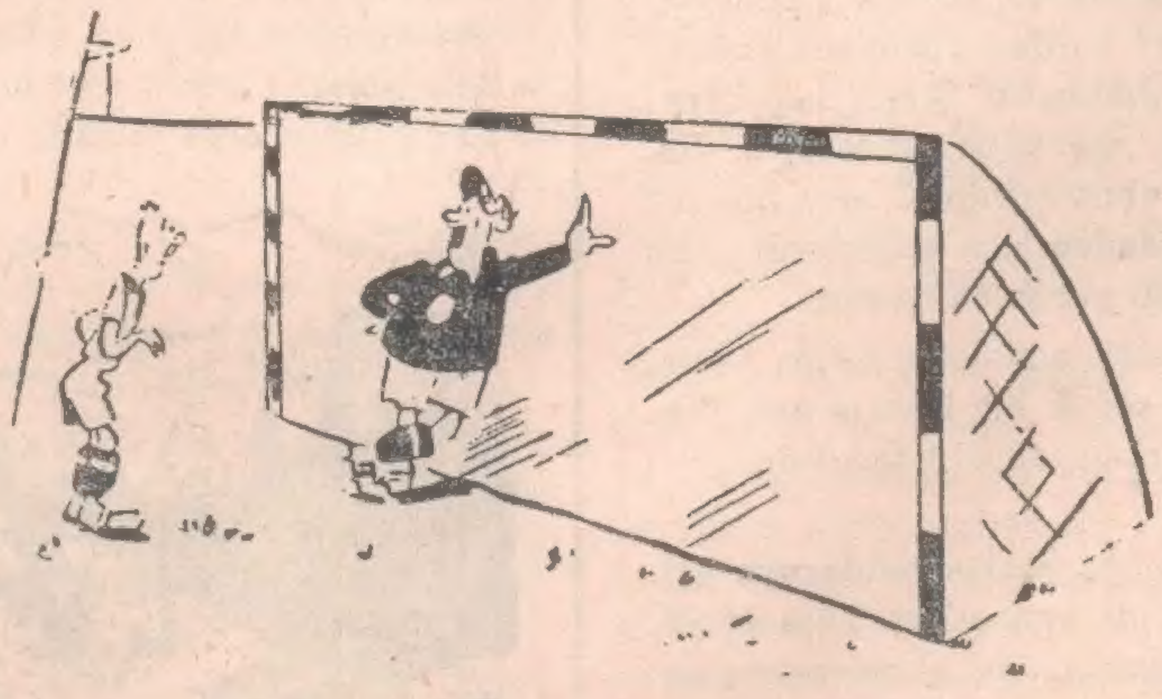

— Gol olmasın diye kaleye görünmez ve kırılmaz cam takdırdım.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 22 Ocak 1953 — Sayı : 330

Evin etrafını dolaşan Pepen, koşarak Cerriye geldi.

— Yukarda açık bir pencere gördüm. Beni kaldırırsan içeriye atlar, oradan kapıyı açarım.

— Seni bırakmam Pepen. Ben giderim.

Pepen sessizce güldü.

— Sen irisin Cerri ağabey, sığamazsın.

Gerçekten pencere Pepenin bile güçlükle sığabileceği kadar küçüktü. Çocuk, ağabeyisinin yardımıyla, şurasını burasını çizik, bere içinde bırakarak, elbiselerini çivilere takarak cama ulaştı, içeriye atladı. Cerrinin verdiği mumu yaktıktan sonra etrafa bakındı. Burası evin arka kısmıydı. Kapı sürmeliydi. Cerri içeriye girince mutfağa geçtiler.

Cerri ortalığa göz gezdirdikten sonra Pepene,

— Etrafa dikkatli bak Pepen ve bana, burada tuhaf bir şey olup olmadığını söyle.

— Davidin sahibinin iyilik sever bir adam olduğunu söylüyorlardı. Ama giderken bu kadar yiyecek ziyan etmiş...

— Aferin! Hemen göze çarpıyor, değil mi? Yola ansızın çıkmış olsa bile bu kadar erzakını ziyan etmez, fakir fıkaraya dağıtırdı.

Cerri kiler vazifesini gören bir dolap açtı.

— Şunlara bak Pepen! Bir sepen soğan, patetes; bir kilodan fazla yağ, sekiz tane yumurta...

— Çaydanlığın içinde çay olduğu gibi duruyor; bulaşık bile daha yıkanmamış.

— Sana bir şey söyliyeyim mi Pepen? Davidin sahibi her halde bir gün yemekten sonra, akşama dönmek üzere evden çıkmış.

— Bir kaza geçirmiş olmasın?

— Hayır; sonradan mektup göndermiş ya.

— Delirdi belki...

— Aşkolsun Pepen!.. Delirmiş adam böyle mektup yazabilir mi? Hayır, bu işin içinde iş var... hem de korkunç bir şey... Fakat biz bunu anlıyamıyoruz.

İki çocuk, evin içinde her köşeyi koklıya koklıya dolaşan kediye baktılar. Cerri,

— Bu hayvan nasıl olmuş da efendisinin peşini bırakmış, dedi. Yanımıza alalı henüz birkaç gün olduğu halde benden bile ayrılmak istemiyor.

Evin büyük odasına geçtiler. Çekmeceleri kilitli olan yazı masası, yüzde yüz, çözmeğe uğraştıkları bilmecenin sırrını saklıyordu. Fakat Cerri, bunu açmalarının doğru bir şey olmadığını biliyordu. Sadece masanın üzerinde bulunanlara baktı, muayene etti. O sırada Pepen, yerden buruşmuş bir kâğıt parçası alıp Cerriye uzattı.

— İkinci «aferin»i kazandı Pepen. Bu kâğıt her halde bir ipucu verecek.

Kâğıt, bir mektup müsveddesiydi. Yazık ki, üstünde yazıldığı kimsenin adı yoktu. Davidin sahibi, parayı fazla bekliyemiyeceğini; iki gün sonra döneceği için paranın hazırlanmasını rica ediyordu.

— Bir iz bulduk. Ama bir şey bir sonuca varabilmek için babam burada olmalı... Pepenle Cerri başka bir şey bulamayınca eve dönmeğe karar verdiler. Fakat David'in eski evinden ayrılmağa hiç niyeti yoktu. Masanın üzerine uzanmış, sanki bir şey bekliyordu.

Pepen,

— Ah David, köpek olsaydın, efendinin eski bir elbisesini koklatır, onu buldururduk sana! dedi.

Cerri eliyle alnına vurdu.

— Sahi; bak, en önemli şeyi unuttuk: bir de dolaplara göz gezdirelim.

Giyim eşyalarının çoğu olduğu gibi duruyordu. Sandık odası vazifesi gören bölmede birbiri üzerine konulmuş irili ufaklı bavul ve valizler duruyordu.

Cerri çıkarken, ertesi gün belediye reisine gitmeği düşündü. Fakat edindiği bilgileri kanuna uygun bir yoldan toplamadığı için bu niyetten vazgeçti.

Dönüşte David epey aksilendi. Çocuklar köprüden geçerken Cerrinin kucağından atlayarak kumsaldan denize doğru kaçtı. Cerriden önce davranan Pepen kediyi yakaladı.

— Zavallı, efendisini adada sanıyor.

— Galiba...

— Eve geldikleri zaman, merdivenin alt basamağında pijamasiyle oturan Meruji ağlıyarak ağabeyisinin boynuna atıldı. Merdiven başında duran Lidya da iki geziciyi adamakıllı azarladı. Cerri hatasını mertçe itiraf etti :

— Babama itaat etmek istediğim halde karşımıza çıkan bu mesele...

Lidya Cerrinin sözünü keserek,

— Hepiniz benim odama gelin; dedi. Merdiven başında bu gibi işleri konuşmak doğru olmaz.

Cerri, Davidin sahibinin kayboluşu hakkında düşündüğünü olduğu gibi anlattı. Sonra :

— Herkesin iyi bir insan olarak tanıyıp sevdiği adam belki de bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Yardımına koşmak isteğimi her halde babam da hoş karşılar, izin verirdi, dedi.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

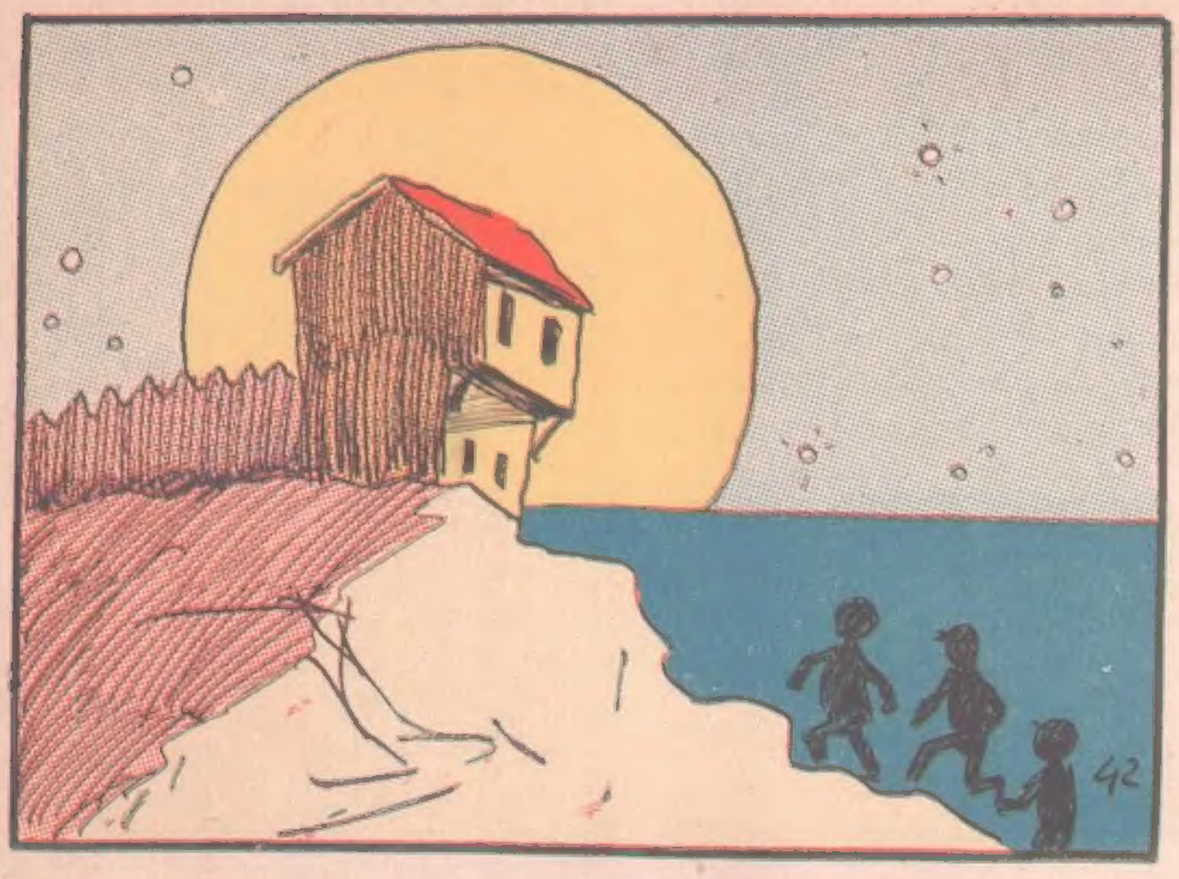

Bu sırada çocuklar tekrar perili eve gittiler. Fakat polislerin kendilerini takip ettiğini bilmiyorlardı.

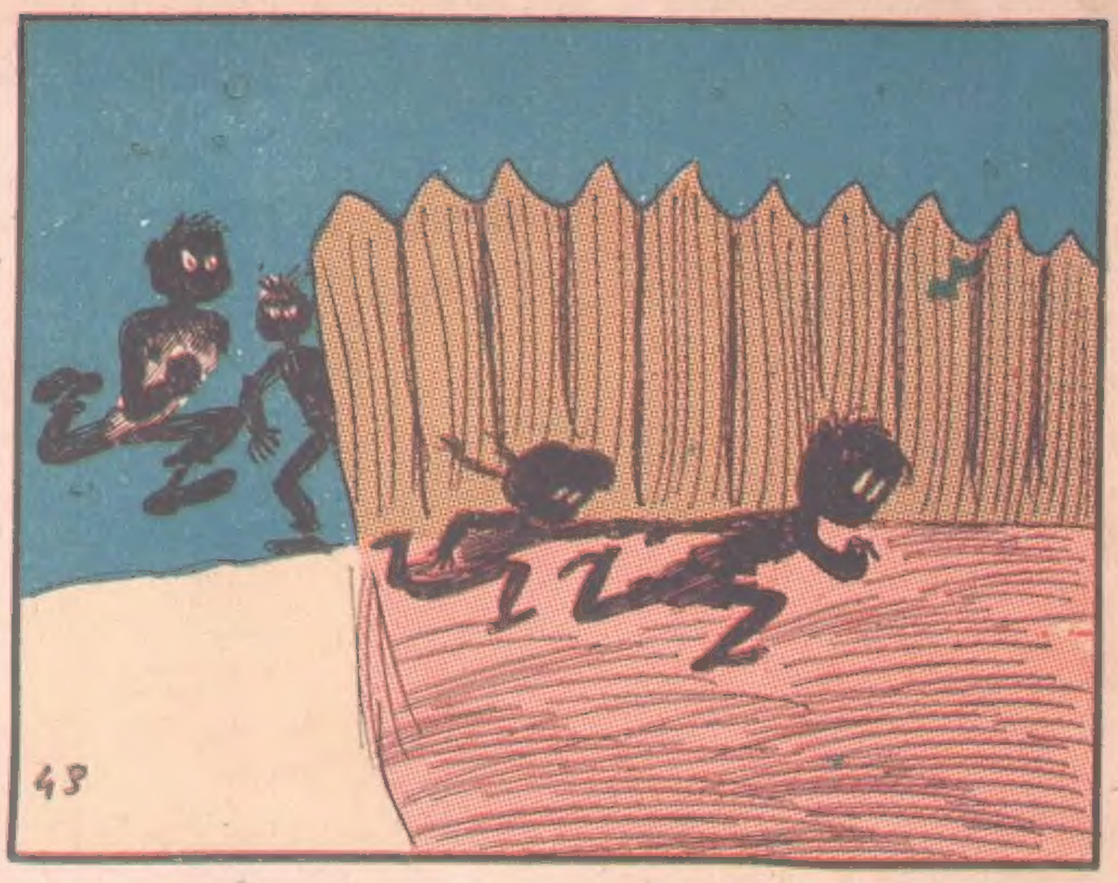

Haydutlar yine oradaydılar. İki kardeşi görünce peşlerinden koştular. Çocuklar derhal kaçmağa başladılar.

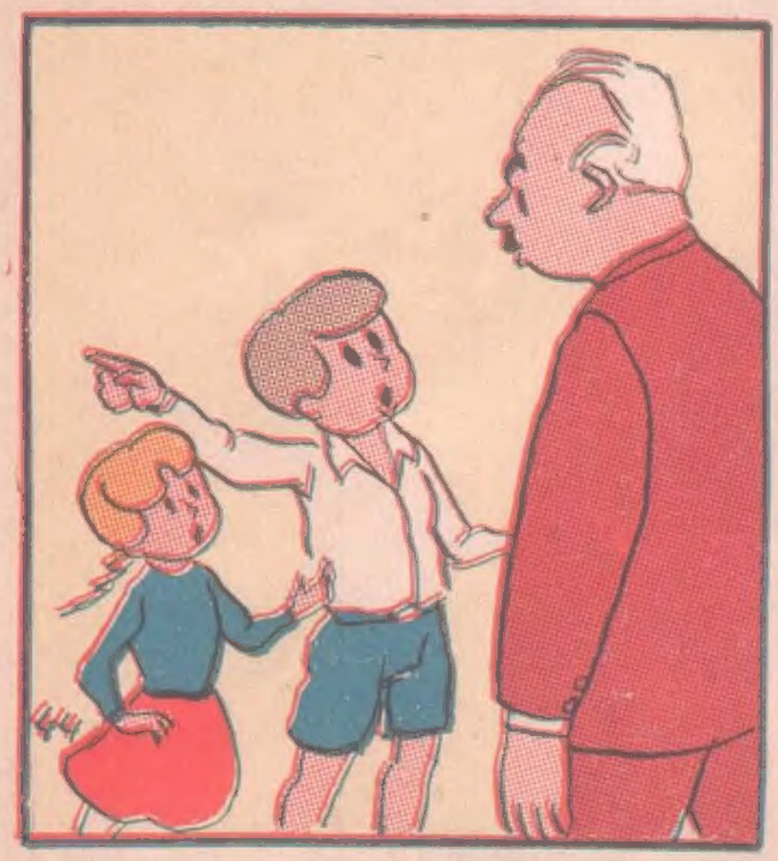

İki kardeş kendilerini takip eden Avni Beyle burun buruna geldiler.

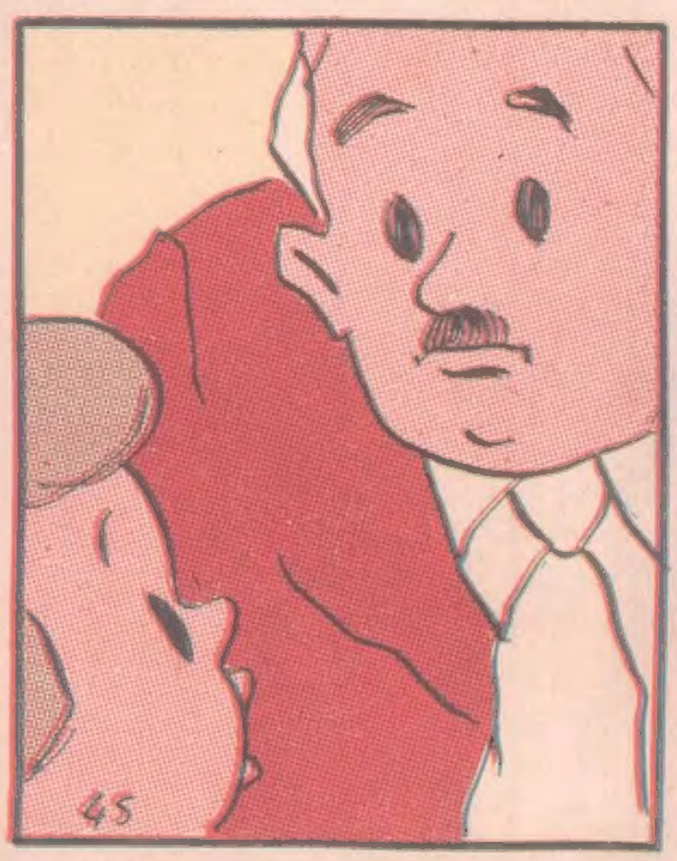

Memiş «Aman ne olur Avni amca bizimle beraber gelin» dedi.

Avni amca iki polis memuru ile beraber perili evi araştırmaya gittiler.

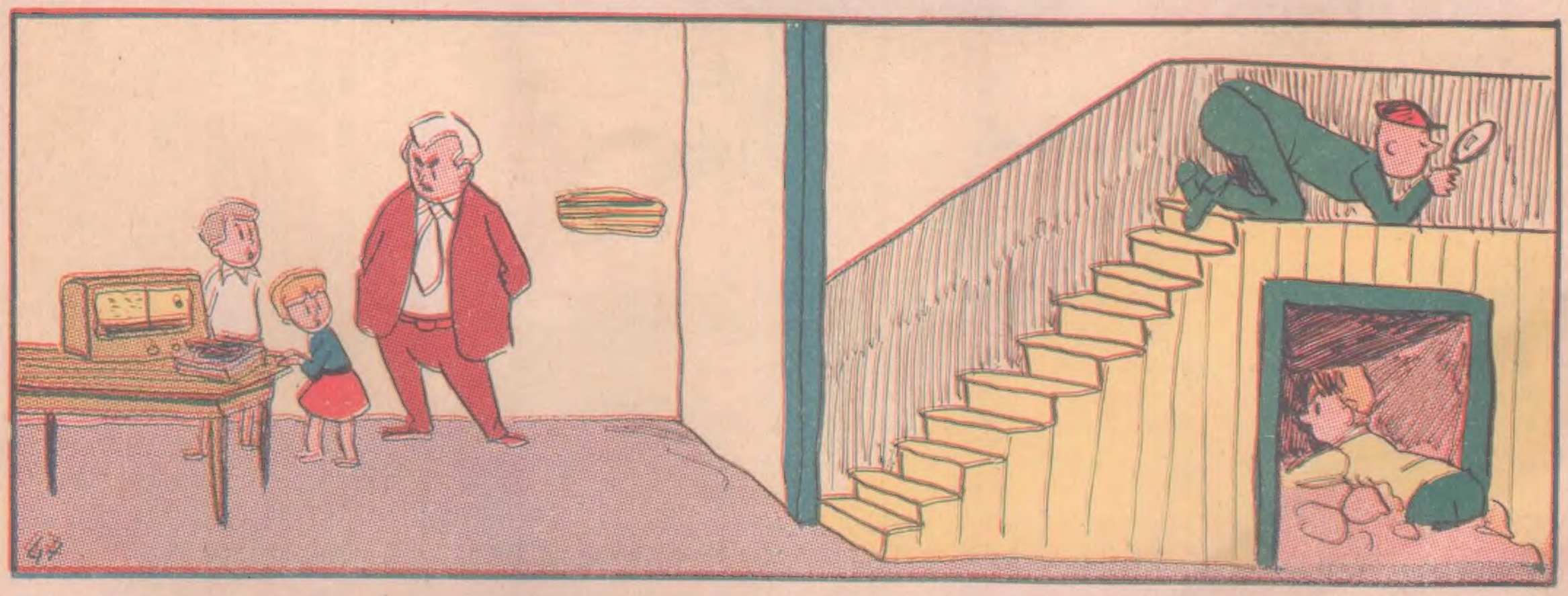

Fakat bütün araştırmalarına rağmen pikaptan ve radyodan başka bir şey bulamadılar. Avni Bey çocuklara kızdı. «Bütün bunlar sizin işiniz, kasabaya dönünce cezanızı vereceğim-» dedi.

— Devam edecek —